

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **A.C.**

skazanego za czyn z art. 178 a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 11 marca 2025 r.,

kasacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu

z 12 listopada 2024 r., sygn. II Ka 235/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Przemyślu

z 5 czerwca 2024 r., sygn. II K 287/24

na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 531 § 1 k.p.k. i art. 523 § 3 k.p.k.

w zw. z art. 429 in fine k.p.k.,

postanowił:

I. pozostawić kasację prokuratora bez rozpoznania;

II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Przemyślu wyrokiem z 5 czerwca 2024 r., sygn. II K 287/24, skazał A.C. za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. na karę

roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym, a także na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec A.C. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Na podstawie art. 43 a § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżyciel publiczny. Po jej rozpoznaniu Sąd Okręgowy w Przemyślu wyrokiem z 11 listopada 2024 r., sygn. II Ka 235/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego wniósł prokurator, zaskarżając wyrok w całości na korzyść skazanego i zarzucił: rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie podniesionego przez oskarżyciela publicznego w apelacji zarzutu naruszenia przez sąd I instancji przepisów prawa procesowego, tj. art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., a dotyczącego wyjścia przez sąd *meriti* poza zakres uzgodnienia dokonanego między oskarżycielem publicznym, a oskarżonym we wniosku o jego skazanie bez przeprowadzenia rozprawy poprzez pominięcie w orzeczonemu środku karnym w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wskazania, iż obowiązywać on ma w ruchu lądowym, które to naruszenie powinno skutkować zmianą zaskarżonego wyroku sądu I instancji, zgodnie z wnioskiem zawartym w apelacji, podczas gdy sąd II instancji nie odnosząc się do zaskarżonego naruszenia przepisów postępowania, dokonał wyłącznie błędnej wykładni przepisu prawa materialnego, tj. art. 42 §2 k.k. wskazując przy tym na niezgodną z prawem praktykę organów ścigania w zakresie uzgadnia ww. środka karnego, co w konsekwencji skutkowało pełnym nierozpoznanie podniesionego zarzutu apelacyjnego i utrzymaniem skarżonego wyroku w mocy.

Stawiając powyższy zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Przemyślu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W zaistniałej sytuacji procesowej koniecznym jest zatem rozstrzygnięcie z urzędu, czy przedmiotowa kasacja została prawidłowo przyjęta i czy jest prawnie dopuszczalna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W wyniku analizy zarówno treści kasacji jak i wyroku sądu odwoławczego Sąd Najwyższy stwierdził, że kasacja wniesiona przez prokuratora jest niedopuszczalna z mocy ustawy i mimo wadliwego przyjęcia, obecnie należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Przepis art. 523 § 2 i § 3 k.p.k. wskazuje kategorie spraw, w których kasacja może być wniesiona przez strony. Z paragrafu 2 wymienionego przepisu wynika, że kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przy czym ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień określonych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.) lub przez tzw. podmiot szczególny wymieniony w art. 521 § 1 i § 2 k.p.k.

W niniejszej sprawie – jak wskazano na wstępie - Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym

Sąd Okręgowy po rozpoznaniu wniesionej przez oskarżyciel publicznego apelacji, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W tej sytuacji nie ulega wątpliwości, że art. 523 § 2 k.p.k. nie dawał prokuratorowi podstaw do wniesienia kasacji, z innych przyczyny niż określone w art. 439 § 1 k.p.k., których w treści kasacji skarżący nie podniósł.

W przedmiotowej więc sprawie kasacja prokuratora została wadliwie przyjęta, gdyż była niedopuszczalna z mocy ustawy, zaś merytoryczna zasadność kasacji nie mogła być badana, albowiem środek ten nie jest prawnie dopuszczalny. Rozważanie zasadności zarzutów kasacyjnych, może nastąpić dopiero w przypadku prawidłowego wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, z uwzględnieniem treści przepisów art. 523 § 2 i § 4 k.p.k. oraz art. 521 k.p.k.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Najwyższy pozostawił kasację prokuratora bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy – o czym orzeczono w pkt. I części dyspozytywnej niniejszego postanowienia

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono w oparciu o przepis art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[WB]

[a.ł]